

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 17.

Fredagen den 27 april 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspri: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad inneholder en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
--	---	--	---	--

Mången civilisationens dotter är platt intet annat än sin klädning.
Mark Twain.

Hemmets uppfostran.

Ur »Vi och våra söner», af *Mathilda Langlet*.
(Forts.)

Då man ger akt på *andras* barn, finner hvar och en fel hos dem, från hvilka man med glädje anser sina egna fria. Men det är icke otroligt, att dessa barns föräldrar hos *våra* älskningar upptäcka fel och brister, som vi deremot äro blinda för. Helt säkert finnas fel hos alla barn och det gäller att söka upptäcka dem och — bota dem.

De flesta föräldrar söka väl, hvar och en på sitt vis, motarbota alla svårare fel och ovanor hos barnen, men olyckan är, att de kanske ofta icke företaga detta så nödiga arbete, förr än dessa fel rent af *sticka både dem och andra i ögonen*. Men då är det mången gång redan för sent.

Huru ofta hör man icke föräldrar förklara, att den varnartige sonen ju fått »så mycket stryk», utan att deraf någon nämnvärd verkan försports! Och då hade det kanske blott behöfts några lindriga tillrättavisningar för att borttaga det, hvaröfver man nu klagat — men de skulle ha gifvits i tid och i rätta ögonblicket. För att kunna göra detta, måste man dock redan från dess spädaste ålder börja aktgifva på barnets anlag och söka ingifva det goda vanor. Att med hård och stundom orättvis aga borttaga det onda, som man sjelf må hända fostrat hos barnen eller åtminstone försummat att bortarbota, det är verkligen grymt, och det lyckas också rätt sällan.

Omständigheter gifvas ju, som hindra många föräldrar att sjelfva handhafva sina barn, och det är då nödigt att med yttersta omsorg välja de personer, som skola vårda de små. Naturligtvis kan detta gälla blott om antingen de föräldrar, hvilkas ställning i samhället tvingar dem att lemna tillsynen om barnen åt andra,

eller de, hvilkas arbete är nog inbringande att tillåta sådant. Det gifves ju tusentals mödrar, som för att kunna förvärfva sitt dagliga uppehälle måste lemna barnen så godt som åt sig sjelfva, men stundom är det bättre för sådana små stackare att vara alledeles på egen hand, än att »vårdas» af lejda händer. Det är svårt, stundom omöjligt att på förhand rätt pröfva den, som skall handhafva barnen, och äfven den vaksammaste kan häruti blifva bedragen. Numera har man nog också insett, der man så hafva kan, att det är bättre att för barnens räkning anskaffa en pålitligare, om ock dyrledare vårdarinna, och ehuru man nog ännu finner vårdlösa och samvetslösa barnsköterskor, torde deras antal dock nu vara betydligt förminskadt. Man lemna nu ej gerna sitt barn i händerna på den första bästa och tycker ej heller, att »det är det samma», huru barnen hafva det, och de små hafva nog i allmänhet bättre dagar än fordom, hvilket också den minskade dödligheten bland spädbarn torde bekräfta.

Snarare går man må hända — der tillgångarne tillåta sådant — till motsatta ytterligheter, och det saknas icke exempel på, att barnjungfrur ordentligt tyranniseras både af barnen och af deras mor. Att sådant skall inverka demoraliserande på barnen är ju tydligt nog. Om t. ex. barnpigan beklagar sig öfver, att lille Karl Ludvig »sparkat henne», och modren bemöter detta med inkastet: »Sofie retade honom väl då» — hvad skall då Karl Ludvig tänka annat än att, om någon understår sig »reta» honom, så har han full rättighet att behandla denne någon så, som hans retade vrede ingifver honom? Eller om han, trotsande förbud och förmaningar, med sin boll slår ned t. ex. en dyrbar lampa och ser, att han, som begått förseelsen, undslapp bannor, under det att hon, som han trotsat, får kanske häftiga sådana, för det hon »icke sett efter honom» — hvad är då naturligare, än att han får

klart för sig, huru det skall gå till att sjelf undkomma straff genom att skjuta skulden på andra?

En förständig moder tager derfor aldrig i barnens närvaro deras parti mot tienstfolket. Har verklig orättvisa mot barnet blifvit begången, kan man ju lika lätt straffa den samma *efter*, som *före* en undersökning af saken. Sakrast är att icke i första ögonblickets hetta banna vare sig den ena eller den andra; genom att sålunda visa sin uppriktiga önskan att vara rättvis, tillförsäkrar man också sina barn ett vida vänligare bemötande från tienstfolkets sida och sig sjelf en betydligt större aktning, än om man utfar i förebråelser, som sedan befinnas vara orättvisa. På samma gång ger man barnen ett godt föredöme och ingifver dem trygghet, då de se, att modren icke förhastar sig, utan först undersöker, innan hon dömer.

Lika litet bör man i tjenares närvaro taga deras parti mot barnen, så framt icke någon berättigad fordran på upprättelse skulle nödvändiggöra sådant. I vanliga fall är ju dertill nog att låta barnen bedja den förorättade om förlåtelse, och detta är något, som man icke bör försumma. Många föräldrar finna detta motbudande, och barnen göra det må hända också ogera, men det bör dock ske. Börjar man blott i tid dermed, då barnen ännu äro små, blir det dem icke det ringaste svårt, och deraf få barnen ett godt intryck — i deras medvetande inkommer, fast de ej förstå det, redan nu en uppfattning af människovärdet, som gifver dem en god grund att bygga på för framtiden. Och tjenaarne sätta i allmänhet ett mycket stort värde på, att barnen bedja dem om ursäkt, när sådant påfordras. Fördelarne äro ömsesidiga.

Har man en god vårdarinna för barnen och behandlar henne väl, kan man verkligen af henne hafva mycken och god hjälp vid barnens uppfostran. Men det är då nödvändigt, att man dels är ense med henne om sättet för barnens

uppfosttran, dels också sjelf vidhåller de grunder hon är tillsagd att följa. Det heter ofta om en barnvårdarinna eller lärarinna, att hon »icke kan sätta sig i respekt» hos barnen, men detta beror kanske rätt ofta på, att barnens moder icke visar den ifrågavarande tillräcklig aktning eller kan hända icke nog aktningfullt yttrar sig om hennes person. Ty icke kan man begära, att barnet skall visa aktning för den, som kanske dess egen moder ringaktar.

Det är heller icke så ovanligt att se en ung moder banna barnjungfrun, för det hon icke visar nog eftergifvenhet för den lille eller icke har nog fördrag med älsklingens nycker och odygder. Men när dessa samma små odygder besvärar mamma sjelf, då låter det annorlunda; då blir det häftiga bannor, och älsklingen blir stundom bastant omruskad. Kan man begära, att den lille på sådant sätt skall blifva »snäll», lydig och vänlig? Det är ju nästan omöjligt. Ägan och bannorna den ena gången äro nästan ännu mera skadliga än själfsvåldet den andra, och denna ojemnhet i modrens sätt gör, att barnen förlora all respekt för hennes tillrättvisningar.

Ty, utan att göra sig reda därför, känner barnet ganska väl på sig, till hvem det kan och icke kan trygga sig, hvem det måste lyda och hvem det kan trotsa. Också därför är det ytterst angeläget att redan tidigt begynna en förständig uppfosttran. Ganska ofta hör man föräldrar yttra, att det ännu är för tidigt att »bråka» med pojken; när han »får mera förstånd», då skall han hållas efter, då skall han lära sig lyda o. s. v. Men oftast blir det aldrig något af med det rysligt tillämnade utrotningskriget mot alla ovanor och odygder, och dessutom är det vanligen för sent att begynna det. Ty det första, hvartill barnet brukar sitt »förstånd», är vanligen dels till uppfinnandet af nya odygder, dels till undgående af straff för de gamla. Andra säga, att gossen lyder dem, blott han får veta, *hvarför* han skall lyda, och anse detta alldeles tillräckligt, ja, räkna det nästan som en förtjänst — i alla fall som ett bevis på ett utveckladt förstånd och på »karaktär», att sonen först begär att få veta, hvartill det skall tjena, innan han åtlyder en tillsägelse af föräldrarna. Men de glömma dervid, att ynglingen ganska snart börjar anse sig sjelf lika kompetent att bedöma den saken som föräldrarna, och då lyder han endast i det fall, att hans egen åsigt öfverensstämmer med föräldrarnas. Och i samma stund är han inne på en farlig väg. (Slut i nästa n:r.)

Teater och Musik.

Dramatiska teatern har under förra och innevarande vecka hvarje afton för fulla hus gifvit Paillerons komedi »Rättan». Till styckets framgång bidrager i hufvudsaklig mon det på nästan alla händer utmärkta utförandet. Fröken Sandell är förträffligt på sin plats i »Rättans» roll, och Pépa Rimbaut har i fru Hartman fått en representant, som väl svårigen torde kunna öfverträffas. Fruarna Dorsch-Bosin och Fahlman fylde likaledes väl sina roller. Detta kan dock ej fullt sägas om fru Swartz. Styckets enda manlige representant hr Elmlund hade i markisens roll tillfälle att visa många prof på sin goda talang.

Paillerons komedi är ett stycke, som mer än många andra förtjänar att ses. Uppsättningen är god.

Vasateatern har hela denna vecka hvarje afton gifvit »Den sköna Helena» och naturligtvis för fulla hus. Utförandet är det allra bästa, särskildt hvad beträffar titelrollens innehafvarinna fröken Anna Peterson samt innehafvarne af Calchas' och de båda Ajaxarnes roller, hrr Grönder, Kloed och Hirsch. Hr Hagman som Paris är också ganska väl på sin plats. Det hela går med lif och lust och kommer

antagligen att gå, tills teatern stänger sina portar för säsongen.

Madame Albanis konsert sistlidne tisdags afton i Musikaliska akademien torde kunna betecknas som musiksäsongens förnämsta evenement. Vi vilja ej inlåta oss på att beskrifva hennes sång och hennes sångkonst, hennes förträffliga föredrag i såväl dramatisk som vokalt hänseende, hennes perlande och uthålliga drillar, hennes långa, klangfulla och jemna toner, som ej röja den allra minsta svigning — allt vittnande om den högst uppdrifna teknik i förening med den ädlaste och fullkomligaste uppfattning af hvad hon föredrager. Vi kunna endast uppmana våra läsarinnor att ej försumma det tillfälle, som gifves att ännu en gång få höra denna sängerska, som näppeligen står till baka för en Kristina Nilsson eller en Adelina Patti.

Madame Albanis andra och sista konsert gifves i afton och skall säkert liksom den första locka fullt hus till Musikaliska akademiens stora sal.

Att förtjusningen och bifallet vid den första konserten voro stormande, behöfva vi väl knappast nämna.

Madame Albani åtföljes af pianisten Bisaccia.

En lifsuppgift.

Berättelse af Ernst Lundquist.

7.

Det var icke utan, att Ingrid kände sig temligen besviken i sina förväntningar om det nya lif, hon skulle få börja i hufvudstaden. Besviken i flere afseenden — på tanten, på Stockholm, på allt det nya, som skulle komma öfver henne, och som alls icke kom.

Först och främst tanten. Hon hade föreställt sig henne som en visserligen allvarlig och litet sträng, men i botten ömsint och kärleksbehöfvande kvinna, som skulle komma emot henne med öppna armar och sluta henne tätt intill sig, därför att hon i sin ensamhet behöfde någon att meddela sig åt och hålla af. Men hon tycktes ej behöfva någonting alls, hon var ej hågad att skänka vare sig förtroende eller ömhet, och Ingrid kände sig lika öfverflödig här som nere på Hallerums prestgård. Men kanske ville tanten studera henne först, innan hon tog något steg till ett närmande. Ingrid kände sig verkligen vara ett ständigt mål för iakttagelser, hvad hon sade eller gjorde. Öfverallt följde tantens forskande ögon henne med ett tankfullt, observerande uttryck, och ehuru det kändes litet plågsamt i början, vande den unga flickan sig snart dervid, och hon kunde ju ej neka för, att det egentligen var ganska naturligt, att tant Henrika först ville veta, hvem hon hade att göra med. Äfven om Ingrid velat, skulle hon ej ha kunnat låta bli att visa sig alldeles sådan hon var; hon hade icke en tillstymmelse till slutenhet eller inbundenhet i sin karaktär, hade alltid varit van att få lägga i dagen allt hvad hon kände och tänkte och satte nästan en ära i att låta genomskåda sig kors och tvärs af hvem som intresserade sig därför; hon hade ju ingenting att dölja, och det hörde till den lilla snusfornuftiga varelsens sjelfgjorda maximer, att en menniska med rent samvete bör lefva liksom för vidöppna fönster och dörrar. Hon utgaf sig därför nu som alltid sådan hon var och tänkte: när tant studerar mig tillräckligt, kommer hon mig väl till mötes, om hon anser mig det värdig.

Det, som mest förvånade henne hos Henrika, var hennes häftiga, nästan nervösa vägran att tala om hennes mor, förr än hon sjelf fann för godt. Ingrid kunde endast förklara detta hennes underliga beteende på ett sätt: hon hade blifvit sårad af, att hennes skyddsling så ifrigt och pockande fordrat att få höra

talas om sin mor, innan hon ännu hunnit visa den ringaste sympati eller tacksamhet för henne sjelf, som gjort så mycket för henne och nu skulle vara henne i mors ställe. Det var ett slags svartsjuka eller hvad hon skulle kalla det, visserligen litet besynnerlig hos en person, som tycktes vara så föga angelägen om att komma i något slags hjerteförhållande till henne, men kanske ändå på det hela taget ganska förklarlig. Hon visste af åtskilliga antydningar i tantens bref, att denna led af att känna sig förbisedd och behandlad med likgiltighet af alla, som kommo i beröring med henne; hennes missnöje redan den första qvällen öfver att Erik för sina bestyr med Ingrid's saker glömt visa henne tillräcklig uppmärksamhet, var ju också en yttring af samma känsla. Ja, så måste det vara. Det fans således ingen annan utväg äfven här än att vänta.

Men på detta ville Ingrid ej vänta länge. Under de närmast följande dagarne försökte hon flere gånger ge tanten ett tillfälle att uppfylla sitt löfte och tala med henne om modern — ty hon hade kanske helt enkelt glömt det? — men dessa försök ledde ej till något resultat. Det enda hon en dag händelsevis fick veta var husnumret, der hennes föräldrar bott som gifta — det var vid Skeppsbron; och nästa gång hon kom ut på egen hand, uppsökte hon genast detta hus, beskådade det utvändigt länge och väl, gick upp för de bågge trapporna, der modern trampat så många fjät, och stod en lång stund utanför dörren, som ledt in till hennes våning, hennes och faderns, och der det nu satt en breflåda med obekant namn på; men hon spratt till, då hon hörde en fruntimmersröst tala i tamburen, och skyndade bort, gråtande under floret och med hjertat svällande af längtan och otålighet. Då hon kom hem, talade hon genast om, hvar hon varit, dels för att icke ha något hemlighetsmakeri för tanten och dels för att möjligen framkalla det hon så trånsjukt väntade på — men förgäfves.

Äfven Stockholm svek henne. Hon hade aldrig varit i en så stor stad förr, och det plågade henne att möta obekanta ansigten öfverallt, som ilade likgiltigt förbi henne, utan att ens undra hvem hon var. Der nere på landet kände alla henne, till och med torpare och fattighjon; alla helsade på henne och alla ville henne väl. Här var hon mer än någonsin »en i högen», just det hon mest afskydde att vara, en namnlös, en myra i stacken och dertill en myra, som ingen nytta gjorde.

Och allt det märkvärdiga, minnesrika och sköna, som här skulle finnas att se, det fick hon icke se. Hon kunde icke gå ensam, ty hon hittade nästan ingenstädes, och tanten satt ständigt inne på sitt rum och läste, ty syskolebarnen hade nyss fått ferier, och Ingrid hade således ingen annan utväg än att läsa, äfven hon. *Adam Homo* slutade hon snart, och sedan fick hon andaktsböcker af tanten, men det gick trögt för henne att komma igenom dem, ty tankarna voro på annat håll. —

Ingrid hade sett rätt; Henrika var verkligen sysselsatt med att studera henne, hufvudsakligast för att finna ut, från hvilken sida väckelsen skulle nalkas henne.

Ty hon hade med allvar gripit sig an med att fullgöra sin pligt mot Kurts dotter. Om hon aldrig förr gjort något direkt och personligt försök att bana väg för den Helige ande till ett människohjerta, så var nu stunden inne att göra det. Hon fick ej låta afskräcka sig af sin brist på sjelfförtroende, sin misströstan om sin egen förmåga att inverka på en medmänniska, sin känsla af tafathet och tung-

MODEVERLDEN

Bihang till

❖ IDUN ❖

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR QVINNAN OCH HEMMET

N:r 4.

April

1888.

Moderevy.

Det är vår!

Kan hända faller, just i det ögonblick dessa rader läsas, en oblid, genomträngande hagelskur eller ett frostigt snölager, och kan hända böja sig träd och grenar för en häftig stormvind — allt erinrande om vinterns ihärdighet, och dock, oaktadt allt detta, är det ändå vår. Med hvarje dag blifva solstrålarne varmare och framlocka så småningom ännu föga utvecklade knoppar på träd och buskar. Men — vi hafva här ingen tid att överlemnna oss åt vårdrommar, väfda af violdoft och solstrålar, vårt tema är allt för realistiskt, vi måste ju uttrycka oss i affärsstil.

Lydande denna pligt vilja vi fästa våra läsarinns uppmärksamhet derpå, att våren icke endast väcker den slumraude naturen till nytt lif, utan äfven människornas önskingar och fordringar. I synnerhet visar sig detta i de vexlande moder, som utgöra hvarje ny säsongs drabanter. Ju hastigare blad och knoppar utveckla sig, ju varmare blifva solstrålarne och ju mera outhärlig blir t. ex. — entouscasen, parasollen. Fogande sig efter den tillfälliga smak, som nu gör sig gällande, äro de enkla entouscas, hvilka afses för våren, klädda med randadt eller rutigt siden. Den elegantare genren representeras af rynkad eller plisserad tyll i smakfulla färger, samt af svarta eller hvita spetsar, prydda med slag och öglor af moaréband. Med synnerlig sorgfällighet har industrien tillgodosett damernas smak, och entouscasens krycka prydes antingen med en knapp af oxideradt silfver eller med ett konstmessigt utarbetadt fogel- eller hundhufvud af elfenben, hvilket senare då ersätter kryckan. I många fall användes en sirligt graverad ring o. s. v.

Hvad beträffar hattarnes form, så visar det sig, att dessa, för att förmedla öfvergången från vinter till sommar, variera i tyll och filt i modeller, hvilka mera bestämdt skola framträda, sedan stråhattarnes tid kommit. Den lilla kapotten, tätt slutande till hufvudet, kräver en hög, prydd utstyrel, hvarigenom det hela gör sig mera gällande och verkar synnerligt klädande. Säsom garnityr föredrages guldbroderade uppslag, jetbroderier och förnämligast ax, till hälften dolda bland rysch af guld- eller silfver-spetsar. Men sällan lär väl anbefallas så stor försigtighet som i detta fall, ty lika så anslående, som ett riktigt anbringande af detta garnityr är, lika tröttande för ögat är öfvermåttet deraf.

De runda hattarne äro, utan undantag, försedda med låg, platt kulle, med antingen en eller två skarpa uppvikningar, eller i annat fall ett bredt, horisontalt brätte. Alla dessa modeller låta lätt montera sig med svart tyll. Prydnaderna utgöras af bandöglor och fjäderarrangeringar, bland hvilka här och hvar instuckits brokiga strån eller blommor. Dessa senare lämpa sig i synnerhet för kapotten och likaså för spetshattarne, hvilka nu under *demi-saison* äro de herskande.

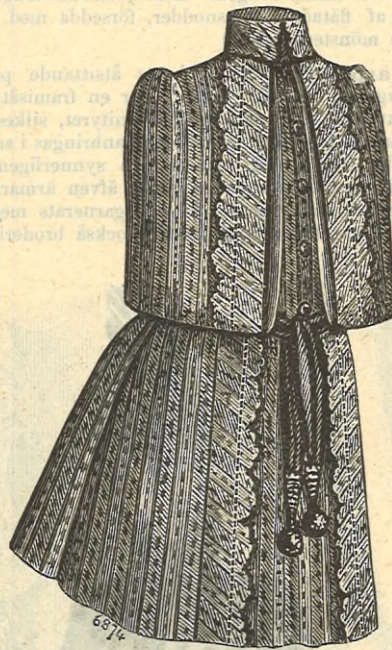

Fig. 1. Kappa för flickor om 8—10 år.

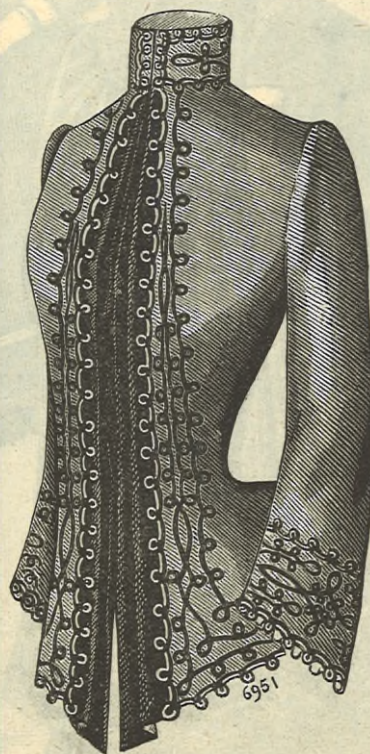

Fig. 2. Vårpaletå.

Bland konstnärliga efterbildningar af naturen beundra vi den förvånansvärdt lyckade uppsättning af blad, blommor, knoppar och gräs, som återfinnes i alla våra förnämsta modeaffärer, och af hvilket materiel man åstadkommit smakfulla sammansättningar. Modet har också åter framlockat den hittills något tillbakasatta ängs- och åkerfloran, och genom en naturtrogen imitation af högröda tusenskönor, vildfärgade förgät-mig-er, nyutslagna gullvifvor och oräkneliga andra imitationer, ställt den främst bland hattgarnityren. Säsom ytterligare bevis härför intaga korn- och rågaxen en betydande rang, hvarvid smaken lätt låter besegra sig i kampen för fjädergarnityrens företräde.

Ännu en nyhet hafva vi att anmäla bland den massa af nya toalettilbehör, som säsongen uppvisar, nämligen fichyerna. Dessa äga säkerligen sin stora klädsamhet säsom ett graciöst klädningsgarnityr, men det är i synnerhet den smakfulla och mångsidiga anordningen de hafva att tacka för, att de ännu räknas till nouveautéerna. För öfrigt menar man med uttrycket fichy icke det vanliga pryddiga bröstgarnityret, som endast sparsamt betäcker axlarna och i de flesta fall afslutas vid midjan. Nej, lika så väl som tygstoff och arrangeringar variera, så variera äfven storlek och form. Fichyn skäres i långa snibbar framtill och kort baktill; erinrande om en pelerin, lagd i kors. Hela toaletten vinner härigenom både elegans och behag.

Fichyn framställes af spetstill både i svart och i alla andra smakfulla färger, bandgarneringar, samt af batist, *crêpe de chine*, eller lättare musslinsväfnader. Det sistnämnda slaget garneras med spetsar, fransar, perlor och snörmakerier.

Hvad beträffar sjelfva dräkten i öfrigt röjer denna en enkelhet, som ovilkorligen måste tilltala. Klädningsskjolen anordnas i smalare eller bredare plisserer, och draperierna anbringas företrädesvis på höfter och bakvåd, dock städse med iakttagande af en viss modifikation. Den släta framvåden har vunnit stort erkännande, och verkar synnerligen elegant, helst om tygstoffet är af dyrbarare eller gedignare slag. I annat fall är den icke att förorda, ty de enklare tygerna föra sig endast obetydligt, och den åsyftade enkelheten förlorar då sin goda verkan.

Något, som ovilkorligen måste blifva våra unga damer kärkommet, är den massa broderier, som årets modeller framvisa. Sådant kan ju för en hvar, som så önskar, blifva ett intressant hemarbete, hvarpå mycket både konst och skicklighet kan nedläggas. Så till exempel visar en af våra här framställda modeplanscher hela den djupt plisserade klädningsskjolen prydd med smakfulla broderier. Likaledes äro ärmarne i stil dermed. Man måste ju föredraga ett mode, som tillåter oss använda vårt eget arbete, och derigenom inbesparas mycket af de dyrbarheter, med hvilka i annat fall en dräkt måste prydas, om den skall kunna räknas till de elegantare.

Till och med ytterplaggen kunna förhöjas med ett slag *soutache*-broderi, hvilket dock kräver stor

Fig. 3. Paletå (framsida).

skicklighet och först och främst en trogen regelbundenhet i mönsterritningen.

Dessa paletåer införskrifvas naturligtvis tills vidare från utlandet, der de maskinstickade broderierna blifva ojemförligt mycket billigare än de handbroderade. Men en hvar har dock tillfälle att i mon af behof nedlägga eget arbete på egen drägt, hvilket ju är en åsyftad förtjenst, för hvilken vi måste vara modet tack-samma.

Vidare hafva vi att presentera en damernas vän af äldre och nyare datum, nämligen *moaréén*. Denna gör sig synnerligen godt såsom hel drägt för äldre damer, och representerar det gediget värdefulla. Dessutom användes den företrädesvis såsom garneringstyg och varierar i oräkneliga färgnyanser och kvaliteter. Lika betydande, som *moaréén* är för middags- och sällskapsdräkter, står den kulörta *moiré antique*, hvilken, randad med atlas, i ännu högre grad verkar praktfullt. Deras följeslagare äro vidare: *atlas*, *satin merveilleux*, *faille française*, *surah veloutine* och öfriga sidentyger, hvilkas speciella benämningar alltid stå i öfverensstämmelse med de här ofvan nämnda.

Bland ylletyger märkas en ännu rikare samling, hvilken i afseende på färgernas skönhet och klarhet ingalunda står till baka för sidentygerna. Sammansättningar deraf åstadkomma i år oftast god effekt, på grund af de rena nyanser, hvilka göra sig mest gällande bland årets modiefärger. Så verseblifver man t. ex. svarta toaletter, hvilka, alltid *comme il faut*, utgöras af *crêpe* och *virginé*, en crêpeartad tygsort, blandade med *batist de laine à jour*, *cheviotväfnader*, *étamine* och *diagonaltyger*.

Alla dessa väfnader och ytterligare flere i alla tänkbara färger och kvaliteter utgöra vårsäsongens nyheter.

Och nu vilja vi ytterligare kasta en blick på garnityrernas område, toalettfrågans vigtigaste punkt, och finna då, såsom prydnader för uppslag å kragnar, ärmar

och hela framvåder m. m., *soutachebroderier*, silkessnodder, snörmakerier med eller utan perlor. En anspråkslösare smak nöjer sig med de ofvan redan anförda *moaré-örterna*, med hvilka man likaledes kan uppnå ett resultat af den högsta elegans. Modet är och blir allt mer och mer gypsam för den enskilde, hvilken efter hand blir allt mindre beroende af hvad som är modernt och hvad som står till buds. Figuren framträder nu, mera än på senare tiden varit fallet, kanske just därför, att hvarken drägternas eller garnityrens anordning hindrar den att komma till sin fulla rätt.

Och därför måste vi erkänna, att den estetiska grundsatsen för ett sundt mode allt mer börjar tillämpas, ty icke alltid är det, som man kläder sig med, *vackert*, utan *vackert* är endast det, som *kläder*.

Fig. 1. Kappa för flickor om 8-10 år. Kappan, af modiefärgad randig *cheviot*, är åtsittande baktill och vid fram. Ärmarna äro skurna i s. k. *camailform*, d. v. s. de utgöra ett slags *kapuchongärmar*. De prydas med samma garnityr som den öfriga kappan, och likaså kragen. Den tjocka kordongen kring midjan består af flätade silkessnodder, försedda med snörmakeribollar. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 2. Vårpaletå. Denna korta åtsittande paletå af modiefärgad diagonal, veckad baktill, har en framsättning af veckad, i mörkt nyanserad sammet. Garnityret, silkessnodder i öfverensstämmande färg med isättningen, anbringas i smakfulla broderier, hvilka här å vår plansch äro synnerligen tydligt framställda. Samma slags broderier pryda äfven ärmarna, som skurits vida nedtill, och ytterst i kanten garnerats med silkessnodder. Den höga ståndkragen kräver också broderier.

Fig. 4. Paletå (baksida).

Fig. 3-4. Paletå. (Fram- och baksida.) Den på vår plansch framställda modellen visar en paletå af marinblått kläde. Fullkomligt slät, utan veckadt skört, är den deremot fullständigt betäckt med ett *soutachebroderi* i mörkare nyanserad blått. Ärmarna och ståndkrage likaså. Trots enkelheten i dess snitt är den ytterst kläd-sam, i synnerhet för smärta figurer, och alltså att rekommendera. Den förlänar ett uttryck af ytterst smakfull elegans.

Hvad färgen vidkommer så kan denna variera allt efter smak. Svart, brunt eller mörkgrönt kläde användes lika fördelaktigt och tager sig lika distingueradt ut. Emellertid bör broderiet alltid hållas i mörkare färgton än själva paletån.

Fig. 5. Klädning af ylle. Här framställes en drägt, hvars kjol består af grå fasonerad *étamine*. Denna är lagd i djupa veck å ena sidan och för öfrigt slät. I kanten är anbringadt ett 30 cm högt *soutachebroderi*. Öfverklädningsens lif, som utgöres af liknande, dock något mörkare nyanserad tyg, är öppet framtill och lem-nar ett spetsformigt *soutachebroderi* synligt och på dess begge sidor ordnas löst veckade uppslag af samma tyg som öfverdräkten. Den långa bakvåden, som sedermera löst anbringats å klädningslifvet, är draget litet till baka på höger sida och låter underklädningsen synas, under det den deremot på venster sida hänger fritt ned. De släta ärmarna bära epauletter af *soutachebroderi* och nere vid handen är en liknande prydnad anordnad.

Redan i moderevyn hafva vi påpekat fördelen af dessa *soutachebroderier*. Det visar sig nämligen, att de kunna både för-enklas och omordnas, och äro sålunda lätta att åstadkomma. Kostnaderna derfor blifva jämförelsevis ringa, i synnerhet om man beräknar, hvad som inbesparats med afseende å annars erforderlig sammet eller garneringstyg.

Kapotthatten framställes af *faille française* i samma färg som klädningen, och monterats med bandöglor kring en *fojel-aigrette*, hvars färg måste öfverensstämma med hattens. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 6. Vårkappa. Denna förfärdigas af svart sidenrips. Man ordnar de rika vecken och fäster dem på ett åtsittande foder. Både framstycken och ryggstycken veckas. Krage och axelstycken prydas rikligt med snörmakeriartadt broderi af silkessnodder och perlor, och likaså

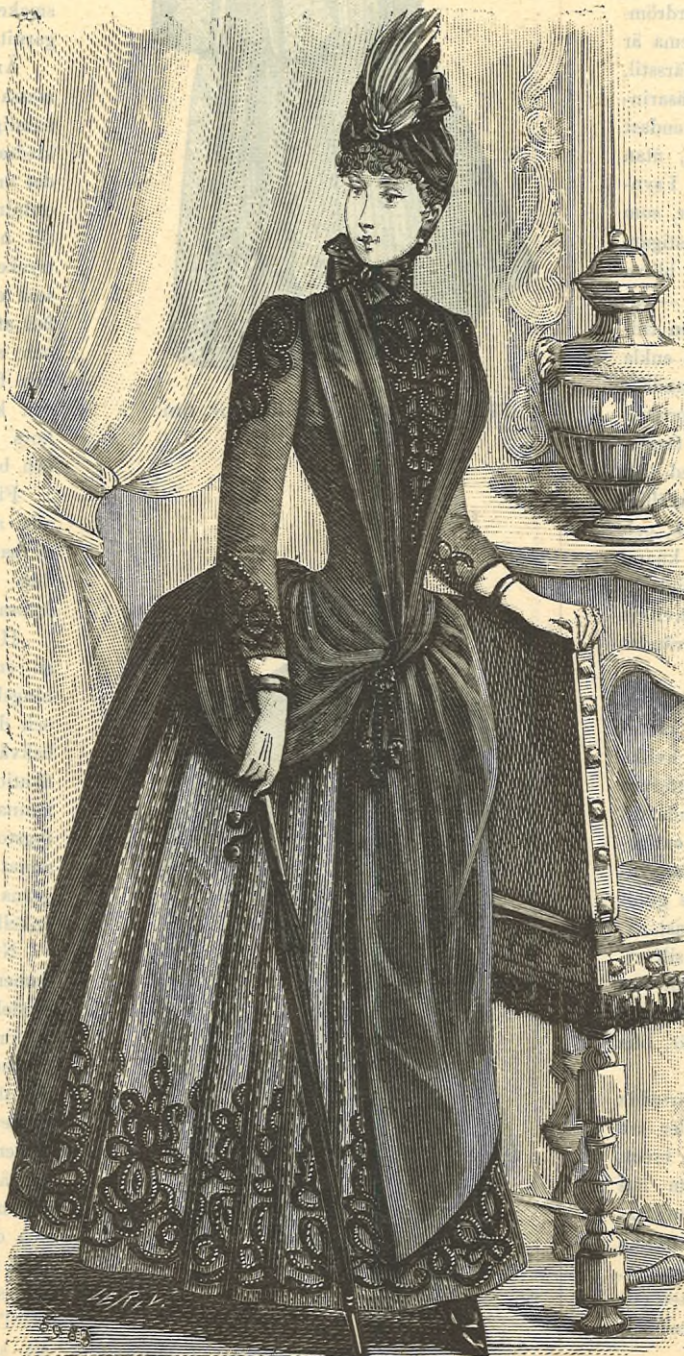

Fig. 5. Klädning af ylle.

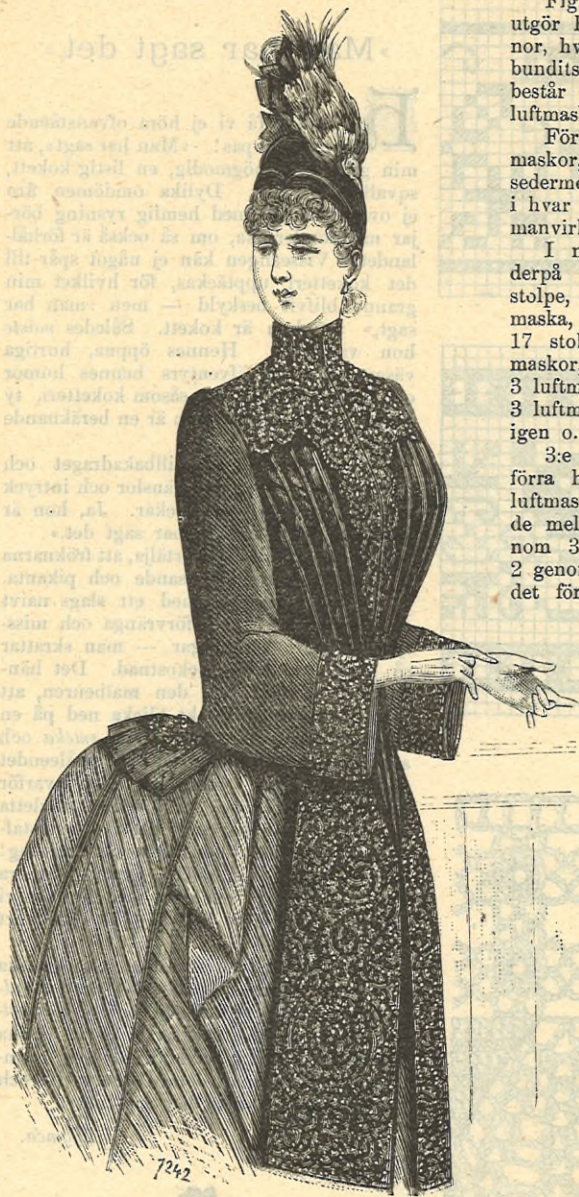

Fig. 6. Vårkappa.

Fig. 7. Vårkappa.

Fig. 11. Spets till tvättkläder, etc. Denna utgör hufvudsakligast en sammansättning af små stjernor, hvilka virkats hvar för sig och sedermera samman bundits medels ett uppslagshvarf. Spetsens öfre kant består af ett enkelt stolphvarf, d. v. s. 1 stolpe och 1 luftmaska.

För att åstadkomma stjernorna slår man upp 6 luftmaskor, virkar i hop dessa, och derpå göres 15 stolpar, sedermera virkas nästa hvarf 8 bågar med 7 luftmaskor i hvar båge och 1 stolpe öfverhoppas. Stjernorna sammanvirkas efter hand.

I nedre kanten börjar man med 17 stolpar, gör derpå 3 luftmaskor, hoppar öfver 2 maskor, gör 1 stolpe, å nyo 3 luftmaskor, ännu 1 stolpe i föregående maska, å nyo 3 luftmaskor, hoppar öfver 2 och virkar 17 stolpar i de nästkommande maskorna, gör 3 luftmaskor, hoppar öfver 2 maskor, gör en stolpe, å nyo 3 luftmaskor, ännu 1 stolpe i föregående maska, å nyo 3 luftmaskor, hoppar öfver 2 och virkar de 17 stolparne igen o. s. v.

3:e hvarfvet består af 15 låga stolpar på de 17 af förra hvarfvet, hvarvid 1 öfverhoppas på hvar sida, 2 luftmaskor, 2 genom 3 luftmaskor förenade stolpar i de mellersta 3 luftmaskorna på föregående hvarf, 4 genom 3 luftmaskor skilda stolpar i nästa luftmaskbåge, 2 genom 3 luftmaskor skilda stolpar i den mellersta af det förra hvarfvets 3 luftmaskor, 2 luftmaskor och 1 stolpe öfverhoppad, 15 låga stolpar i nedre stolphvarfvet, 1 öfverhoppad, 2 luftmaskor, 2 genom 3 luftmaskor skilda stolpar, i den mellersta bågen på föregående hvarf, 4 genom 3 luftmaskor skilda stolpar i nästa båge, 2 genom 3 luftmaskor skilda stolpar i den mellersta bågen på föregående hvarf o. s. v. enligt det mönster, som å vår modell allt för tydligt framställes, för att någon närmare redogörelse skulle erfordras. I uddarne virkas s. k. picoter, d. v. s. 5 luftmaskor och ett omtag, 5 luftmaskor och ett omtag. Inalles virkas på detta sätt 10 hvarf på spetsens nedre sida.

Det hela verkar som imitation af guipure.

ärmarne. Synnerligen effektiv är den på kappans schaländrar anbragta brodyren, som åstadkommes af samma slags materiel. I öfverensstämmelse härmed har man äfvenledes på kappans bakre veck anbragt broderier.

Kapotthatten består af hamptrikotflätor och är monterad med en *fogel-aigrette* i rödt.

Fig. 7. Vårkappa. Denna bör framställas af svart ripsottoman. Likasom sin föregångare är den, så att säga, öfversållad med broderi och perlor. Baktill åtsittande med endast ett kort skört, framtill en isättning af veckad spetstill, prydd med perlor, och å dess båda sidor uppslag af sammet. Det utsökt eleganta garnityret, som framtill afslutas med en hjertformig figur och baktill i en spetsig sådan, är utfördt af silkessnodder och perlor. Epåletter och ståndkrage äro i samma stil. Ärmarne göras halfvida och förses med uppslag af sammet, hvilka kantas med perlgaller. Hela den utomordentligt eleganta kappan afslutas med en perlbroderad *chantillyspets*, som anbragts kring nedersta kanten. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 8. Morgonklädning. Den i prinsessform här framställda morgonklädningen består af ljusblå *etamine*. Lifvet har man helt och hållet fastsytt på ett åtsittande foder och ordnat det i djupa plisséveck, hvilka tillfastats i midjan. Fram- och sidvåden äro skurna i sammanhang med sjelfva lifvet, men bakvåden är löst anbragt på den öfre klädningsen och bildar ett afrundadt släp. Årmuppslagen, såväl som nedvikskragen äro af sammet, ståndkragen af *etamine*. Kring midjan slås en tjock yllekordong, antingen röd eller blå, hvilken knytes löst. Likaså kring halsen. (Se mönsterbilagan!)

Handarbeten.

Vi hafva för omvexlings skull här i modetidningen in tagit några prof på enklare handarbeten, i förhoppning att äfven dessa skola väcka våra läsarinners intresse. Så t. ex. framvisa figurerna 9—10 ett par enklare, men smakfulla korsstyngsborder på javastramalj. Dessa äro afsedda för förkläden, barnkläder, täcken samt mindre arbetskorpar, och kunna utföras såväl i ylle och persiskt brodërgarn, som i bomull eller silke, allt efter smak och önskan.

Fig. 8. Morgonklädning.

Ett och annat.

Billiga och lätt gjorda fransar. Materialerna härtill: en virkkrok, garn och ett alnmått. Använder man vanligt strumpgarn, tages då dubbelt. Här af virkar man först en maska, sedan en, som drages ut till 1 1/2 quarters längd. Hvarefter man med venstra handen håller i den första maskan; med den högra handen kastar man sedan om med nålen den utdragna maskan 50 gånger, lägger ihop den med dubbel, då den sjelf snor sig, virkar ihop den med 1:sta maskan, lägger upp en ny, drager ut den till samma längd o. s. v. Härmed fortfar man, tills man får en önskad längd. Desaa fransar kunna godt mäta sig med de, som snörmakare förfärdiga. E—a.

Bland de åkommor, som man numera så ofta får höra besvära i synnerhet fruntimren, är domning och mattighet i ärmarne. Man känner sig för öfrigt frisk och kan ej förstå, hvarifrån det onda härleder sig. Rådfrågas läkare, ordineras massage, elektricitet eller, om orsaken är att finna i allmän svaghet, jerndroppar. Men för att nu slippa ifrån läkare, massage, elektricitet och jerndroppar, skulle jag vilja gifva ett vänligt råd till alla kvinnor. Begagna alltid (med möjligt undantag af sommarmånader) ylletröjor med ärmar, hvilka böra vara lika långa som klädningsämnen. Männen hafva sina skjortor med linning vid handleden, derpå sina tjocka klädesrockar. Vi deremot hafva linnen, som ofta alldeles sakna tillstympelse till ärmar, endast knäppta på axeln, tunna klädningslif, ibland alldeles i saknad af foder, såsom fallet är med trikotlifven. Alltid kan ej drag undvikas. Går man ut, sätter man på sig en kappa, är det kallt, möjligen en väst derunder. Med undantag af ansigtet, blir det ärmarne, som äro de mest lottlösa hvad

klädevärdet beträffar. I så fall är ej underligt, att reumatism infinner sig, yttande sig i darrning och mattighet samt ej sällan åtföljd af den mest intensiva och outhärdliga värk. *E-a.*

Att göra kläder vattentäta. Man tager ett ämbar regnvatten, upplöser deruti $\frac{1}{2}$ @ alun och $\frac{1}{2}$ @ blysocker. Sedan allt är fullkomligt upplöst, läggas kläderna och få sedan ligga i lösningen i 24 timmar. Derefter upptagas de och upphängas till torkning, utan att vridas. Sålunda preparerat tyg kan hålla sig vattentätt i flere år. Om denna enkla och praktiska metod komme till större användning, kunde folk, som äro nödgade att vistas ute i det fria, blifva förskonade från förkylningar under kalla regnvädersdagar. *Gustafva.*

Treflig stickning. Följande stickning är särdeles användbar till barnkläder.

1 hvarfvet: 1 maska alyft, alla de öfriga räta. — 2 hvarfvet: 1 m. alyft, alla de öfriga avfiga. — 3 hvarfvet: 1 m. alyft, 1 rät m., * 2 m. sammanstickade. Börjas åter från *. — Hvarfvet slutas med 2 räta maskor. — 4 hvarfvet: 1 m. alyft, 1 rät m. * 1 mellan stickorna liggande maska upplyftes och stickas, 1 rät maska. Börjas åter från *. — Hvarfvet slutas med 2 räta maskor.

W-a W.

För dem som kunna *macramé* kan rekommenderas följande:

Af finaste tåg — klädstreck — tages 26 par c-a 30 alnars längd — fastsättes på midten och knytes i något enkelt ej för glest mönster, först åt ena, sedan likadant af den andra hälften af tågen åt andra hållet. Af detta färdigblifna stycke, ungefär 5 kvarter långt, 3 kvarter bredt, avslutadt i ändarne med små tofsar, blifver en den nättaste, outslitliga lilla matta. Jag har sjelf tillverkat en sådan, placerat knytningen på ett tygstycke, broderadt med likadana snören, och begagnar mattan framför pianot.

Obs. Ömtåliga fingrar böra begagna handskar under arbetet.

-a-r.

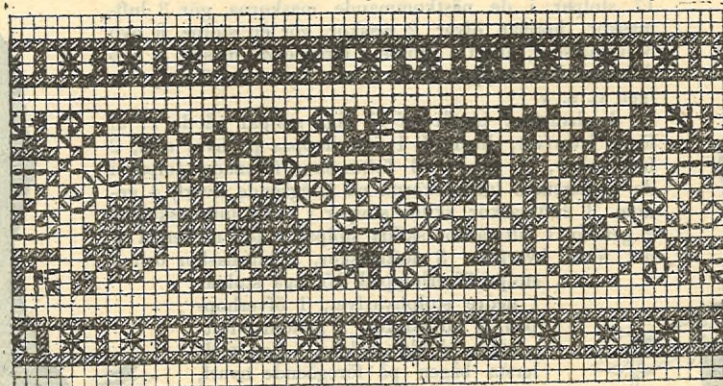
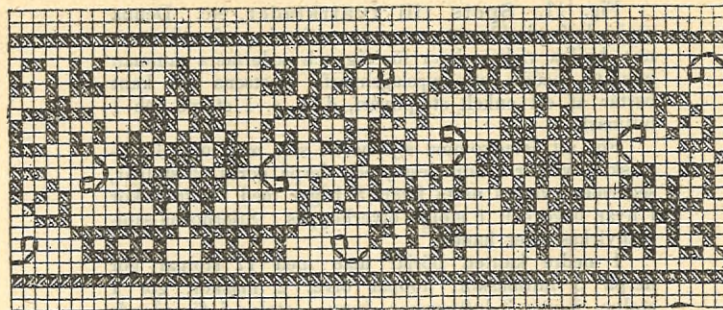

Fig. 9-10. Korsstyngsborder.

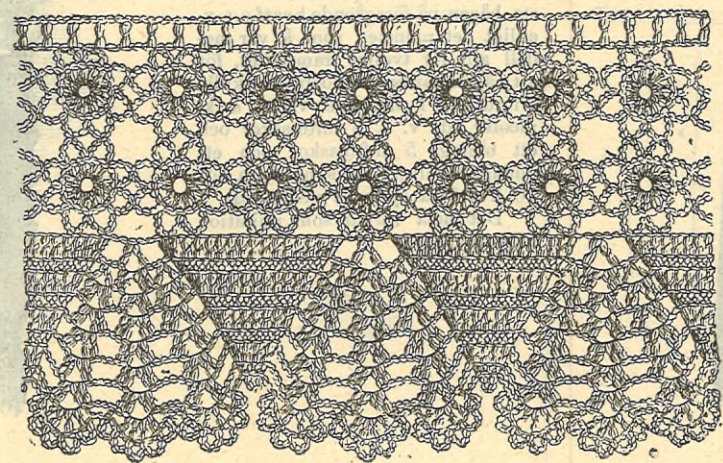

Fig. 11. Spets till tvättkläder.

Ett vänligt råd till fruarna.

Huru ofta får man ej höra männen klaga, att deras fruar med färdighet spela piano, läsa både franska och engelska, ja till och med skriva »små söta bitar», — men icke göra sig den mödan att titta ut i köket, se till att köttet blir mörkt, steken lagom brun och ärtorna mjuka.

Huru vida denna klagan icke understundom är oberättigad, vilja vi här ej undersöka; men säkert är, att en hustru, som väl besörjer sina husliga åligganden, sköter sina barn och styr sitt tjenstfolk, gör sin man mera verklig nytta än den, som använder sin mesta tid på öfvande af sina talanger. Genom dem kan hon väl skaffa sig beundran af främmande, men aldrig af sin man. Det finnes annat, som för hemmet är af mycket mera värde, ja för det goda förhållandet derinom lika nödvändigt som regn och solsken för blomman.

Ett oeftergifligt vilkor för att kunna hålla ett hushåll i godt skick är *ordning* och *punktlighet*. Jag menar dermed icke allenast, att hvarje sak måste hafva sin *bestämda plats* och efter hvarje begagnande sättas till baka på det ställe, der man tog den, utan jag menar ock, att allt måste ske på *bestämd tid*, så att icke än det, än det utan urskilning företages — något, som alltid har till följd, att i sjelfva verket ingen-

ting uträttas. Ännu värre är det, om hustrun under sin mans frånvaro för en bok eller ett nytt musiknummer glömmar sitt arbete och, först sedan mannen hemkommit, med brådska och oväsen företager det, som han med skäl kunde fordra redan bort vara undangjordt.

Till ett annat bedröfligt fel gör frun sig saker, om hon skyller sin egen glömska och vårdslöshet på tjenarne. Genom denna orättvisa behandling framkallar man hos dem dåliga känslor, och många hustru har i en af tjenarne väl anlagd hämd fått röna frukten af sin brist på rättskänsla. Strid med tjenstfolk är i de flesta fall öfverflödig, och en husmoder vinner lättast med saktmod uppfyllelse af sina fordringar.

Häraf må man dock icke tro, att jag vill göra qvinnan endast till mannens hushållerska, hvilken icke skulle ha rätt till ädlare sträfvan den i lifvet. Jag vet, att äfven vi kvinnor ega ett förstånd, som bör odlas; men detta bör dock endast ske på lediga stunder. Då allt i huset är ordnad, är det, som qvinnan har rätt att egna sig åt högre nöjen. Endast den obillige mannen kan klaga öfver en hustru, som så handlar.

Mången fru undrar öfver, att hennes *man* så föga uppskattar de talanger, hvilka *fästmannen* så varmt beundrade; men må hon ihågkomma, att det är först, då allt omkring honom är ordnad, lampan brinner klart, en

»Man har sagt det.»

Huru ofta få vi ej höra ofvanstående ord upprepas! »Man har sagt», att min granne är högmödig, en listig kokett, sqvalleraktig etc. Dyliga omdömen äro ej ovanliga, och med hemlig rysning börjar man undersöka, om så också är förhållandet. Visserligen kan ej något spår till det koketteri upptäckas, för hvilket min granne blifvit beskyld — men »man har sagt», att hon är kokett. Således *måste* hon vara det. Hennes öppna, hurtiga väsen eller till äfventyrs hennes humor och qvickhet stämplas såsom koketteri, ty »man har sagt», att hon är en beräkande kokett.

En annan har ett tillbakadraget och slutet väsen, döljer sina känslor och intryck för verdens nyfikna blickar. Ja, hon är *högmödig*, ty — »man har sagt det.»

Dagens krönika vet förtälja, att fröknarna X. och Y. äro förtjusande och pikanta. De förmå nämligen med ett slags naivt och oskyldigt behag förvränga och misstyda nästans handlingar — man skrattar så gerna på andras bekostnad. Det händer oss ty värr ofta den malheuren, att vi med förnämt förakt blicka ned på en genomhederlig människa, men *smeka* och *smickra* en, som under det hala måleendet döljer »en orm i barmen». Och hvarför dessa misstag? Jo, vi förvillas af detta ständiga: »man har sagt det». Bryt stafven öfver dessa konvensansens misstag! Skenet bedrager ej sällan, hvarför vi mera borde undersöka, om den, med hvilken vi komma i närmare beröring, är värd vårt fulla förtroende.

Det skulle äfven stundom vara ganska helsosamt erinra sig, att *ordet har en andlig makt*, hvars verknningar sträcka sig bortom denna tidens gränser. Stode denna tänkvärda sanning lefvande för oss, bannlystes troligen snart detta konservativa och konventionela: »man har sagt det.»

Pygméa.

Signe —n.

För
**Modeaffärer,
Kramvaruaffärer,
Syateljörer**
att beakta!

För dylka affärer torde ingen lämpligare annonstidning kunna uppletas än *Idun* och dess modetidning, all den stund *Idun* är den enda verkliga tidning här i landet, som är afsedd särskildt för fruntimmersverlden. Också har den från sitt första uppträdande rönt en så liflig framgång, att den redan nu räknar *minst 40,000 läsarinor* i alla delar af landet. Modetidningen utkommer en gång i månaden och följer då med månadens sista nummer. Nedre delen af dess sista sida äfvensom marginalerna äro anslagna till annonsplatser. Annonspriiset är 50 öre pr petrad i modetidningen samt 25 öre i hufvudnumret, hvilket senare utkommer hvarje vecka.

Obs! Den, som med sina annonser särskildt vill träffa fruntimmersverlden, bör framför allt ej försumma att annonsera i *Idun* och dess modetidning. *Redaktionen.*

häfta, då det gälde att tala inifrån; ty här var det oafvislig pligt. Och hon kände denna pligt så mycket starkare bindande och bjudande, som hon visste med sig, att hon från första ögonblicket fattat antipati mot denna unga flicka. Just därför ville Gud, att hon, för att försona detta, skulle bevisa Aimées barn den största välgerning, som en människa kan göra en annan: taga henne vid handen, leda henne fram till Jesus, som, enligt hvad hon påstod, vandrade tusen millioner mil bort ifrån henne, och lägga henne i hans armar. Hennes tröghet, inbundenhet och handlings-skygghet skälfdde och vred sig i ångest inom henne, då hon tänkte på det stora omvändelse-verk hon åtagit sig; men det fans ingen appell, hon hade brottats med Gud i bönen, och han hade bringat henne ner på knä och befäl henne: du skall!

Men från hvilken sida skulle hon komma åt denna i kärlek till världen snärda varelse, som säkert bar på så onda anlag efter modern? — Modern! Ja, den afgudabilden måste först störtas ner från altaret i flickans exalterade själ, innan Frälsaren kunde hålla sitt intåg der; förr blefve hon icke tillgänglig för ordets upprifvande kraft. Satt hon der icke dag ut och dag in med de härligaste väckelseskrifter framför sig, skrifter, der hvarje ord var ett ljungande, tveeggadt svärd, som klöf själen midt i tu, och hon dāsade öfver dem som öfver en gammal tidning, vände bladen liknöjdt och lät tankarna irra på andra håll? Åh, hon visste nog, *hvar* dessa tankar styrde kurs! Men afgudabelätet skulle slungas i stofvet — det skulle falla af sig sjelft, om man blott ryckte bort den mystiska, förskö-nande slöja, hvarmed hon i sitt barnsligt svärmiska kärleksbehof hade prydt det. Och sedan — med sorgen öfver modern och ensam-hetskänslan till bundsförvandter — ja, det skulle gå. Från *den* sidan kunde hon kommas åt, endast från den sidan.

En qväll efter måltiden förde hon henne med sig in i sitt rum, tog Aimées kabinetts-fotografi, som hon på förhand lagt fram på bordet, räckte den till Ingrid utan alla förbe-redelser och sade:

»Du har bedt att få se din mors porträtt — här är det.»

Den unga flickans händer kunde knappast hålla det fast, så darrade de, och hon sjönk ner i en länstol med ögonen fastlödda vid porträttet. Henrika kunde icke se hennes våld-samma rörelse, hon gick fram till fönstret och stälde sig der med ryggen utåt rummet, för att låta henne lugna sig.

Det dröjde en lång stund, innan Ingrid sade något.

»Får jag behålla det?» frågade hon slutligen tyst, som om hon talat i ett likrum.

»Ja visst, det är ditt — jag har bara för-varat det åt dig.»

»Är det likt?»

»Ja, jag tror det. Jag såg henne inte så många gånger.»

»Hur kom det sig?» frågade Ingrid för-vånad. »Ni bodde ju i flere år i samma stad, och du var slägt med min far. Tyckte hon inte om dig?»

Henrika smålog bittert.

»Du sätter inte i fråga möjligheten af att jag inte tyckte om henne?»

»Nej,» svarade Ingrid efter en stund och med ögonen fortfarande fasthängande vid por-trättet, »det gör jag inte — ty den, som ser så god ut, måste väl alla ha tyckt om.»

»Ja, det var till och med för många, som tyckte om henne.»

»Jag förstår inte. Det låter på din ton, som om du menade, att hon inte var god.»

»Det var hon inte heller.»

»Tant — tant,» flämtade Ingrid, »vet du hvad du nu säger. Vet du, hvem du talar om?»

»Jag talar om den största synderska, jag någonsin känt.»

Icke ett drag rörde sig i Henrikas ansigte, det såg ut, som om det varit af sten, men ögonen, de eljes så döda, kalla ögonen, bor-rade sig som dolkar i Ingrid och tvingade henne att åter falla ner i stolen och trycka porträttet med bägge händerna intill sitt bröst som en sköld.

Då släpte Henrika taget med ögonen, förde handen öfver pannan, betänkte sig litet och sade sedan lugnt, i det hon långsamt började gå af och an på golfvet framför Ingrid med händerna i förklädesfickorna:

»Jag har lofvat att säga dig allt om din mor, och jag skall nu göra det, men i få ord, ty ämnet är mig mer än vidrigt. Och det skall du komma ihåg, att hvad jag nu säger dig är sant, hvarje ord, så visst jag vill bli salig efter döden.»

Och medan Ingrid satt der i stolen och följde henne med torra, upphettade, nästa för-vildade ögon, fortsatte hon sin vandring af och an och sade i kär och tvärhuggen ton och med många pauser:

»Din mor var utrustad med många härliga yttre förmoner. Men hon hade aldrig känt Gud, och hon hade intet samvete, det var hela saken. Det första jag vet om henne var, att hon stal sin man från en annan. Stal honom, medan han ännu tillhörde denna andra. Och inte därför att hon älskade honom, ty det gjorde hon aldrig, det har hon sjelf sagt honom, utan därför att hon ville komma sig upp, bli rik, lefva i fiärd och yppighet, och därför att hon såg, att hon hade makt att göra med honom hvad hon ville. Ty han var svag. Det var hans enda fel. I sex år voro de gifta. Det var ett syndens hus med dans och komediantspel och usla nöjen. Hon drog in sina kurtisörer i hans hem och åt och drack upp hans pengar tillsammans med dem. Och ändå dyrkade han henne på knä som en madonna. Han visste inte af det värsta, han trodde ju knappast det han såg med egna ögon. Men så kom slaget. Hon rymde ifrån honom med en rysk grefve — en diplomat, gammal och ful. Det var vid jultiden — du fick ingen julgran den gången, stackars liten. Kurt reste efter — det var en lång, isande kall ångbåtsresa, och den knäckte honom — men sorgen hade väl knäckt honom förut. Han fann henne, men hon ville inte följa honom. Han fick vända om hem ensam. Då grefven öfvergaf henne, kom hon i förlä-genhet, och då skref hon till Kurt efter pen-gar. Han skickade henne allt hvad han hade, och se'n kunde han inte göra mera för henne, och därför dog han. Men hon lefde ett gladt lif i Petersburg, så länge det varade. Hon skall till och med ha varit frilla åt en kejs-erlig prins — ja, det har stått att läsa i tid-ningarna. Men nu är hon död — i elände, andligt och kroppsligt. Hon ligger inte be-grafven i Karlsbad, som du har trott; der har hon aldrig varit — hon ligger på fattigkyrko-gården i Riga, der hon passade upp på en sjömanskrog sista året hon lefde.»

Henrika stod en lång stund vid fönstret och stirrade ut på den mörka himlen, men så vände hon sig om — det var så tyst — hade flickan svimmat?

Nej, hon hade rest sig upp och stod vid bordet, blek, med nedslagna ögon och en ner-vös rynkning i muugiporna. Porträttet tryckte

hon fortfarande krampaktigt intill sig med ena handen. Henrika gick ett par steg emot henne och ville säga något, men då sträckte Ingrid afvärjande ut handen emot henne, stod en stund, tyst som förut, och gick derefter långsamt ut.

Icke ett ord, icke en tår.

Henrika hörde henne sakta stänga dörren till sitt rum.

(Forts.)

Läkareråd.

Lili. Ni måste först säga oss, hurudant ert allmänna tillstånd är, om ni haft eller har något underlivslidande, om er mage i öfrigt är dålig, etc. för att vi skola kunna ge er ett råd med afseende på den badort, ni bör besöka. Är trög af-föring det enda symptomet, så är Ronneby sannolikt ej den lämpligaste platsen.

Otiliana. Har patienten försökt bromkalium? Detta in-taget i stigande dosis (4—8—10 gram dagligen) hör till de allra bästa medlen mot sjukdomen i fråga, om kuren fort-sättes konsekvent och tillräckligt länge. Är detta medel och andra förgäfvets försökta, vilja vi råda er att försöka hypno-tism, som medfört bot i liknande fall.

H. Tag hvarje afton ett 30' sittbad under 15—20 minuter med gnidning af de i vattnet befintliga kroppsdelenne under badet samt noggrann frottering efter det samma. Låt dess-utom repetera det förra receptet.

T. Det bästa råd, vi kunna gifva er, är, att ni i sommar underkastar er en brunn- och badkur, och denna helst repe-terad nästa år. Tills vidare bör ni en kvarts timme före hvarje måltid dricka ett punschglas Porlavatten samt en quart efter måltiderna taga 15 droppar utspädd saltsyra i litet vatten.

Moder. 1) Ni bör ej försumma att fortast möjligt rådfråga en specialist i öronsjukdomar, ty efter skarlakansfeber upp-komma öronsjukdomar äro ofta af ganska allvarsam natur. Till dess ni blir i tillfälle att besöka läkare, kan ni försöka den behandling, som tillräddt Fru Hulda i n:r 14. 2) De göra hvarken nytta eller skada.

Mathilde 18. Medel deremot är redan omtaladt i svaret till Mary i n:r 3.

Stafva. Utan undersökning af er »knöl» våga vi ej yttra oss om dess natur. Försumma emellertid ej att låta läkare undersöka den samma.

Teresina. Några medel direkt mot detta obehag finnas ej. Då ni emellertid att döma af er beskrifning tyckes vara något nervös, så vore en vistelse vid vestkusten i sommar helt säkert af nytta för eder. Står det obehag, hvarför ni begär råd, i samband med denna nervositet — och detta är ej alls omöjligt — så kan ni möjligen äfven i detta afseende vänta någon förbättring.

Elsa. 1) Mary i n:r 3 och 2) Fanny L. L. L. i n:r 15. *Arbetare.* Säkrastrast och fortast lyckas aflägsnandet på opera-tiv väg. Försök eljes penslingar med följande blandning: *campher, alkohol och vinättika* lika delar.

Fru Beda, Strand. 1) Har ni tillfälle att rådfråga en spe-cialist i halsens och näsans sjukdomar? Detta vore önskvärdt. Försök eljes till vidare den behandling, som tillräddt Chand-ernagor 3) i n:r 14, samt drick hvarje morgon ett glas varmt Emservatten. 2) Asigterna om sättet för smittans öfverförande äro ännu delade, men *möjlighet* för smitta föreligger och manar till försigtighet, i synnerhet för det under 2)b. omtalade fallet. Låt henne, så länge hon vistas i huset, begagna en särskild spottkopp, som dagligen desinficieras med stark karbolsyre-lösning.

Ella. Sådana medel finnas angifna i råd till Frågvis 3) i n:r 5 och till C. v. R.—n i n:r 15.

H. E. 23. får samma svar som Fanny W. i n:r 12.

Only. Det enda tillförlitliga medel, som finnes, är s. k. elektrolytisk behandling. I detta fall skulle emellertid fordras, att ni hade i tillfälle att under minst ett års tid 2—3 gånger i veckan besöka den behandlande läkaren.

Anil. Fukning med koncentrerad amykos med följande pudring med puder af 1 del *zinkoxid* på 10 delar *stärkelse*.

Moeka. Se råd till Mary i n:r 3!

M. 1) Aseptin gör mera nytta. När »reformarna» åter finna sig, så använd den salva, som föreskrifvits Beda 2) i n:r 14. 2) Detta är nog ett bra medel, men kvantiteten är otillräcklig för ändamålet. Är emellertid er mage dålig, så bör ni afstå från portern på fastande mage, ty i sådant fall gör den mera skada än gagn. Fortär då i stället mjölk och skorpor mellan måltiderna.

H. Et. De »svarta punkterna» för ögonen bero på blod-brist eller allmän svaghet, möjligen stående i samband med ert hjertlidande. Någon särskild behandling för de »svarta punkterna» kan således ej komma i fråga. *D:r —d.*

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags

Fotografering

utföres omsorgsfullt

enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (=10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

En 20-årig flicka, kunnig i all slags dampsömnad, och som genomgått en mindre kurs i hotellkök, önskar sig plats i privathem under en förständig husmoders ledning. Svar märkt »20 år» torde godhetsfullt sändas under adress Söderköping, posterestante. [295] (G 1867x1)

En bildad, musikalisk flicka med goda rekommendationer önskar plats såsom sällskap och biträde hos någon aktningssvärd familj. Svar till »Maria 1888», Norrköping, poste restante. [286]

En bättre, stadgad flicka med fördelaktigt yttre och godt sätt jemte flerårig vana vid handel, önskar ju för dess hellre plats — helst som kassörska — på kontor eller i mindre affär. Goda rekommendationer kunna presteras äfvensom kunskapsbetyg för önskad plats. Fotografi och stilprof till reflekterandes påseende å »Iduns» redaktionsbyrå. Svar till »Små pretentioner», poste restante, Upsala. [284]

En lärarinna önskar öfver sommarens plats på landet i ett bildadt hem för att deltaga i husliga göromål, samt äfven, om så önskas, undervisa nybörjare mot hel inakordering och fri resa. Svar till »A.», Iduns Byrå. [291]

En ung flicka af god familj som genomgått fullständig kurs i alla göromål, som förefalla inom ett större eller mindre hushåll, önskar komma i en bättre familj, för att få biträda och gå frun till handa. På lön fästes ej afseende, blott ett verkligt godt och hjertligt bemötande. Svar till »Ordentliga», Iduns Byrå Stockholm. [293]

En ung flicka från Stockholm önskar plats i aktad familj som sällsasp och biträde i hushållet. Hon har genomgått praktisk kurs i matlagning och eger vana vid husliga göromål samt är musikalisk. Svar till »19 år» torde sändas till Fru Medin, Hudiksvall. [294]

Innehållsförteckning:

Hemmets uppfostran. Af Mathilda Langlet (forts.). — Teater och musik. — En lifsuppgift. Berättelse af Ernst Lundquist (forts.). — Läkareåd af Dr — d. — Ett vänligt råd till frurna. Af Signe — n. Moderevy. — Kappa för flickor om 8—10 år. — Vårpaletå. — Paletå. — Klädning af ylle. — Vårkappa. — Vårkappa. — Morgonklädning. — Handarbeten. — Ett och annat. — Elfvä (11) illustrationer. Mönsterbilaga.

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius.

Hud- och magsjukdomar.

Smålandsgatan 18.

Kl. 10—11 och 2—3. [240]

Doktor C. D. JOSEPHSON,

Hötorget 11, 1 tr.

9—10 och 2—3. Allm. tel. 6910.

Fruentimmersjukdomar, Förlossningar. [207]

En älsklingsbok

för alla åldrar och klasser!

På Albert Bonniers förlag har börjat utgifvas en

Godtköpsupplaga

af

FÄLTSKÄRNS BERÄTTELSE,

Zach. Topelius' mästerverk, historia, tidsmålning och roman på samma gång.

Sedan mer än tjugu år till baka har Sveriges folk lärt att älska och beundra dessa berättelser. Det finnes ingen svensk bok, som haft en så exempellös framgång som denna. Förklaringsgrunden hvarför den blifvit en älsklingsbok för hvarje svensk ligger i den »hjärtats poesi», den varma känsla för rätt och sanning, som utgör bokens kärna.

Detta snilleverk utgifves nu, försedt med öfver 300 teckningar af Carl Larsson i en godtköpsupplaga, som fördelas på 48 häften, af hvilka 40 utlösas med 25 öre och de 8 sista lemnas gratis. Priset för hela arbetet blir följaktligen

endast 10 kronor.

Obs! Efter subscriptionsidens slut höjes priset åter till 12 kronor.

Genom detta oerhördt billiga pris har snart sagdt hvarje svensk blifvit satt i tillfälle att förskaffa sig detta

litterära nationalverk

Subskription mottages i alla boklädor. — Enskilda subskribent-samlare torde anmäla sig i närmaste bokhandel, då de erhålla fördelaktiga vilkor. [290]

Ett godt hem och moderlig vård erbjudes några unga flickor, hvilka i höst för studier eller af andra skäl ämna vistas i Stockholm. Daglig öfning i språk gifves. Närmare upplysningar lemnar fröken Pontus, Nybrogatan 14 B, 1 tr. [287]

Ytterå jernkälla och sanatorium

öppet 15 juni—1 september. Se vidare n:r 16 denna tidning. [288] (G. 15133x5)

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. Billiga priser. Nybrogatan 55. Obs.! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterekor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post. [74]

Andra upplagan

Qvinnans ställning i samhället.

Några inlägg i nutidens sociala spörsmål AF CLARA SMITT.

Första upplagan slutsåldes under loppet af en månad. [26]

Sofia Ekman & C:o
förfärdiga
reformerade underkläder.
10 Brahegatan 10
Stockholm. [281]

Östra Vestmanland,

utgifven i Sala, är ortens mest spridda organ. Fosterländsk. Tullskyddsvänlig. Prenumerationspris 5 kr. Annonspris 8 öre. [282]

Fällstol

af Hjalmar Petersson & C:os i Karlstad välkända tillverkning, till fabrikspris, i

Tegnér & d'Aubignés Bokhandel, Drottninggatan 80. [283]

Hökhults Hönsgårdar,

adr. Säfsjöström. Kan requireras: **Vårplådor** för äggätande höns för en enkel till 1 höna 3 kr. för en dubbel till 2 hönor 5 kr. [285]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flannel, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor. Utmärkta Téer m. m. [252]

J.G. Hammars Lampkök. Stor värmeformåga. Brinna luktfritt. Brillant belysning. Pris: enkla med veke 4—6 kr., extra solida 7—8 kr., med 2 veckor 12 kr. Fullkomlig beläthenhet garanteras hvarje köpare. [292] J. G. HAMMAR, 30 Malmströmgatan

Endast 25 öre för häfte om 48 sidor kostar **Debet och Kredit** af Gustav Freytag. Sista häftena lemnas gratis. **Bokförlagsbyrån.** [167]

Oumbärlig möbel i hvarje hem är Hjalmar Petersson & K:nis **Nya Fällstol,** som äfven kan begagnas såsom *Fåtölj, Chäslong* och *Säng*. Stolen, som är stämplad med vår firma, erhålles — gul eller brun — genom de flesta bokhandlare eller *fraktfritt* mot 10 kronors jernvägsefterkräf från Hjalmar Petersson & K:nis Bokhandel, Karlstad. [257]

Begär alltid **VEEN'S** rena Cacao Utsökt kvalitet — Billigt pris. 1/2 kilo 2:75; 1/4 kilo 1:50; 1/8 kilo 80 öre. General-Agent för Sverige: S. J. NORMAN, Stockholm. [142] (G. 11476x13)

Skrif till **K. M. Lundbergs** **Bosättningsmagasin** 7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7 och begär profver och prisuppgifter å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar, Broderier, Duktyger, Handduksväfnader, Lakanväfnader och Sängkläder. [22]

Obs! Profver sändas på begäran Möbelyger. Bostrom & Bostrom Matlor, m. m. Stockholm, 13 Drottninggatan 18. Obs! Billigaste priser